

РЕШЕНИЕ

№ 4428

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3850** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Производството е образувано по жалба на А. Б., ЛНЧ: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], Отдел ПМЗ – кв. В. на РПЦ – С. при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, срещу Решение № УП-ВЗ от 10.04.2023 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила (статут на бежанец и хуманитарен статут).

С жалбата се иска отмяна на решението, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на международна закрила, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба. Иска се от съда да отмени оспореното решение като незаконосъобразно, с което и е отказано предоставяне на международна закрила (статут на бежанец и хуманитарен статут).

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се явява лично и се представлява от адвокат С., назначен по реда на ЗПП. Представя епикриза на детето си, заявява че по отношение на детето има постановен отказ по подадена молба за закрила, обжалван по съдебен ред, но без постановен съдебен акт по същество. От съда се иска да отмени оспорения административен акт, като административната

преписка бъде върната на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. Не претендира разноски.

Ответникът – Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор П., който излага становище за неоснователност на жалбата и в тази връзка моли съда да отхвърли същата, като потвърди оспорения административен акт.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № В-13-69/21.03.2023 г. по описа на РПЦ-С., Отдел ПМЗ – кв. В., подадена от чужденец, представил се като А. Б., гражданин на А., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], А., арабин по народност, религиозна принадлежност – мюсюлманин, семейно положение – женен. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като от негова страна не е представен документ за самоличност. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR106C2303210001.

От административната преписка се установява следното: С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП4781 от 31.03.2023 г.

От приложения протокол се установява, че чужденецът е напуснал легално А. на 02.02.2023 г. в посока Турция. Твърди, че в Турция останал 28 дни. Заявява, че гражданин на М. му е изготвил фалшива виза и с нея влязъл в Република България не по законоустановения ред. Декларира, че това е първата молба за предоставяне на международна закрила. Чужденецът мотивира молбата си за закрила с лични проблеми, свързани със заболяването на детето му.

По време на проведеното интервю заявява, че е учил до девети клас и че е работил като земеделец. Допълва, че родителите му, двете му сестри и трима братя живеят в [населено място] в А., като има още двама братя, които живеят във Франция – единият има гражданство, а другият е с право на пребиваване. Заявява, че в А. е продал къщата и колата си, за да осигури средства за лечението на детето си, на което не е биологичен баща, има само сключен брак с неговата майка. Твърди, че причината за напускането на страната му по произход е била, за да намери някакво лечение за своето дете, чието състояние е едно и също от години. Допълва, че е ходил на лекар с детето си, но не било обърнато достатъчно внимание. В тази връзка изтъква, че ако се намери подходящото лечение на детето му, не смята да напусне да остане на територията на Република България.

Твърди, че в държавата си по произход не е имал проблеми относно своята етническа и религиозна принадлежност, не е бил член нито в политическа партия или

организация, нито член на въоръжена групировка или военно формирование. Отбил е военната си служба в периода от 2007 г. – 2009 г. в [населено място] като пехотинец-сержант. Не е имал проблеми с официалните власти в държавата си по произход, не е съден или осъждан, не е бил арестуван.

От така изложеното от молителя по време на проведеното интервю, административният орган е приел, че спрямо чужденеца не е осъществено, визираното в ЗУБ „преследване“, релевантно за предоставяне на статут на бежанец, както и че от материалите по административната преписка не може да бъде направен извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В тази връзка е посочено, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в посочената законова норма понятие „основателни опасения от преследване“. Прието е още, че предвид бежанската история на чужденката не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочено е, че спрямо А. Б. не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. В тази връзка в хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Интервюиращия орган при ДАБ при МС, Справка с вх. № ЦУ-48/24.02.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. Същата е подробно обсъдена от административния орган в оспорения административен акт, като е прието, че с оглед общата обстановка в А. спрямо молителя не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидатката да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“. Прието е, че от анализа на фактите, обстоятелствата и изявленията на молителя по време на проведеното интервю е установено, че действителният му мотив за напускане на държавата по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а лечението на детето, на което не е биологичен баща.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви

на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Както се посочи по-горе в обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в А., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Интервюиращ орган при агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната и по произход е лечение на детето му.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, бежанската му история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на

жалбоподателката за напускане на страната и по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот във връзка с осигуряване на медицинско лечение на детето му, на което както се посочи не е биологичен баща. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо А. Б. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на

обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изцяло споделя изводите на административния орган, изложени във връзка с представената с административната преписка Справка с вх. № ЦУ-48/24.02.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорваният /А./, е видно, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. В А. е гарантирана реална възможност за сигурно и законно пътуване в различните райони на страната. А. е в сравнително добро икономическо състояние, износител на петрол, освен това и посещавана туристическа дестинация.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в А. към настоящия момент, Съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и тези в хода на съдебното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от Съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б., ЛНЧ: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], Отдел ПМЗ – кв. В. на РПЦ – С. при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, срещу Решение № УП-ВЗ от 10.04.2023 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила (статут на бежанец и хуманитарен статут).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ: